

voor Dolfken. Zijn spontaneïteit laat hem driemaal in den steek. Over de dood van moeder schrijven na vijf jaar, gaat niet. Thuis heeft hij het dus voor goed verkorven. Tot daar dan. Hier is hij al, lieve Miss Anny, de brief is klaar.

Het duurt meer dan een jaar eer hij zich weer bekennen wil dat steeds hetzelfde verlangen naar zijn kind. Irreke, zijn streek niet aflat. Een eigenaardige geblaseerdheid van het naar verrassing en nieuwigheid leven. Een zacht hem beslupend verlangen van het dier naar een nest, rust. Hij schrijft uit Wiesbaden. Geen woord over het wachten dat Irreke misschien lang is gevallen. Liefste Irreke, ik kan u niet vergeten en ik heb heimwee naar mijn kind. Dat is de eerste regel. Verder zijne gewone causerie vol boutaden, „poëtische bespiegelingen van een wandelenden jood” noemt hij het. En dat het geen wonder is als heimwee een speciaal duitsch product heet. Het kan u in dit land overvallen zooals in andere streken de malaria.

(Slot volgt)
